

något hänseende vara tillämplig mot mitt före-

Bil. 10

240.

Till

Stockholms Rådhusrätt.

Da allmänne åklagaren icke ansett nödigt att med ett ord utveckla sin talan utan blott hänvisat till stämningen, har jag således intet annat att hålla mig till än vad däri yrkas, och heter det därstädes att jag skulle gjort mig skyldig till brott mot 18 kap. 13 § strafflagen. Jag har åter läst igenom det stenografiska referatet av mitt föredrag "Ljusets fiender" — ett referat som i stort sett är ganska lyckat, om också några smärre felaktigheter samt etthöj annat hopgjort bindeled, som kunnat delvis förnycka meningens ^{förekomma} och kan med bästa vilja i världen icke förstå på vad sätt jag i mitt

nämnda föredrag kunnat "sära tukt och sedlighet,
så att allmän förargelse eller fara för andras för-
förelse därav kommer." Jag talade mot de purita-
ner, som i vårt land, både i det enskilda och all-
männa livet, förgifta tillvaron för oss förnuftiga
människor och som med fullt skäl kunna kal-
las ljusets fiender. Dessa var det som med hjälp
av tidningspräressens ständiga hets emot mig, utskri-
kit mitt föredrag "Kärlek utan barn" på ett vilse-
ledande och lögnaktigt sätt. Lärskilt visade de en
fullständig oförmåga att sätta sig in i min tanke-
gång, och de sökte framställa användandet av pre-
ventiver såsom något i sig självt omoraliskt. Följ-
aktligen var jag tvungen att visa, att sådana tvärk-
om hade ett mycket stort moraliskt, praktiskt och
människligt värde t. ex genom att befria hustrurna
från de många barnsbördor, som deras kropp ej kunnat
tåla vid, eller för att undvika att med sjuk-
liga anlag belastade barn sättas i världen. Det var
den röda tråden i mitt föredrag "Ljusets fiender".

Att jag däri tillika uppstog
till behandling det framkastade lagprojektet är ju
ganska naturligt, lika så väl som att jag erinrade
om de olika sätt som förr i världen vidtagits mot
att folkökningen skulle bli för stor. Om min å-
skädning i detta hänseende är rätt eller icke,
därom kunna meningarna vara delade, men att
inlägga någon omoralisk tendens i mitt åskädningssätt,
därför att man är av olika mening med mig,
det är ett både falstet och ovärdigt handlingssätt.

Något mot sedligheten sä-
rande varken finns i mitt föredrag eller var me-
ningen att där på något som helst sätt inläggas.
Hela åtalet är därför för mig obegripligt, och jag
bestriider, att den nämnda lagparagrafen kan i

något hänseende vara tillämplig mot mitt före-
drag, och jag anhåller att Rådhusrätten, med stöd
av vad jag här anfört, helt och hållet måtte fri-
känna mig.

Stockholm den 7 september 1910

H. Berggren.